

DREMPEL 2

Ek Was Nie Verwag Nie

As jy 'n lewe van 'n afstand af beskou, lyk
alles of dit sin maak.

Die punte verbind.

Die gebeure vind 'n verklaring.

Die wendinge lyk onvermydelik.

Selfs die foute lyk deel van 'n ontwerp.

Maar dit is 'n illusie wat aan die hede behoort.

Wanneer jy die dinge beleef, bestaan daar
geen kaart nie.

Daar bestaan net dae.

En in die dae is daar geen verklarings nie.

Daar is besluite.

Toe ek jonk was, het ek gedink die
volwassenes weet wat hulle doen.

Ek het gedink die onderwysers ken die
toekoms van die studente.

Ek het gedink die maatskappye kan die
potensiaal van mense herken.

Ek het gedink die wêreld het 'n orde.

Toe het ek 'n veel eenvoudiger waarheid
ontdek.

Niemand weet werklik wat gaan gebeur nie.

Almal navigeer.

Sommige erken dit.

Ander gee voor hulle doen dit nie.

Wanneer ek na my lewe kyk, kan ek nie 'n oomblik uitwys waarop iemand gesê het nie:

"Hierdie persoon sal ver kom."

Niemand het my verwag nie.

Daar het geen voorkeurbaan bestaan nie.

Daar het geen vooraf voorbereide ontwerp bestaan nie.

Ek was niemand se gunsteling nie.

En, om die waarheid te sê, hierdie ontdekking het my bevry.

Want wanneer niemand jou verwag nie, hou jy op om te leef om ander se verwagtinge te bevestig.

Jy begin jou eie pad bou.

Een tree op 'n slag.

Baie mense bring die lewe deur terwyl hulle probeer om die beeld waardig te wees wat ander vir hulle gebou het.

Ek het 'n ander soort voordeel gehad.

Daardie beeld het nie bestaan nie.

Daarom het ek vroeg geleer om saam met die onsekerheid te leef.

Om nie bang te word wanneer die dinge
verander nie.

Om nie die verandering as 'n bedreiging te
beskou nie.

Om nie die onkonvensionele paaie as foute te
behandel nie.

Die lewe het hom nooit bekommer om my
planne te volg nie.

En, met verloop van tyd, het ek geleer om nie
te verwag dat dit sou nie.

Daar was oomblikke waarin alles gelyk het of
dit in die regte rigting gaan.

En oomblikke waarin die presiese
teenoorgestelde gelyk het om te gebeur.

Mense wat onmisbaar gelyk het en wat
verdwyn het.

Geleenthede wat deurslaggewend gelyk het
en wat irrelevant geblyk het.

Paaie wat sekondêr gelyk het en wat sentraal
geword het.

Toevallige ontmoetings wat die loop van die
daaropvolgende jare verander het.

Die waarheid is dat die toekoms daarvan hou
om te verras.

Dit vra nie toestemming nie.

Dit stuur nie voorafgaande kennisgewings nie.

Dit respekteer nie die hiërargieë nie.

Dit kom net.

En dikwels kom dit van waar niemand kyk nie.

Baie van die dinge wat my bestaan bepaal
het, is so gebore.

Uit afwykings.

Uit voorvalle.

Uit gebeure wat, op die oomblik waarop hulle
plaasgevind het, geen skyn van grootsheid
gehad het nie.

Ek onthou 'n les wat die tyd my met 'n sekere
hardheid geleer het.

'n Mens moet nie voorspelbaarheid met
waarde verwar nie.

Wat voorspelbaar is, stel gerus.

Wat waarde het, verander.

Die twee dinge val selde saam.

Vir jare het ek gewerk deur markte,
maatskappye, syfers, organisasies te beskou.

Oral het ek dieselfde oortuiging gevind.

Dat dit moontlik was om alles te voorspel.

Dat die werklikheid beheerbaar was.

Dat die toekoms 'n natrekbare lyn was.

Toe het daar altyd iets gekom om daardie sekerheid te weerlê.

'n Verandering.

'n Krisis.

'n Persoon.

'n Siekte.

'n Verlies.

'n Geleentheid.

Iets wat niemand in die plan opgeneem het nie.

En tog was dit juis daar waar die interessantste deel van die storie begin het.

Want die lewe meet nie die vermoë om te voorspel nie.

Dit meet die vermoë om aan te pas.

Hierdie verskil is fundamenteel.

Om te voorspel is 'n oefening van die intellek.

Om aan te pas is 'n oefening van die identiteit.

Wanneer die wêreld verander, wen nie hy wat reg was nie.

Hy wat daarin slaag om lewend te bly binne die verandering, wen.

Soms wonder ek wat sou gebeur het as
iemand my presies vertel het hoe my pad sou
verloop.

Miskien sou ek minder bang gewees het.

Miskien sou ek minder foute gemaak het.

Miskien sou ek minder gely het.

Maar dan verstaan ek dat ek veel minder sou
geleer het.

Want die meeste van die dinge wat ek
belangrik ag, is nie uit sekerheid gebore nie.

Hulle is uit twyfel gebore.

Uit risiko.

Uit die afwesigheid van waarborge.

Uit die noodsaak om voort te gaan sonder om
presies te weet waarheen ek op pad was.

In hierdie sin was dit 'n voorreg om nie verwag
te wees nie.

Dit het my gedwing om te bou.

Om te beskou.

Om te leer.

Om te verander.

Om weer te begin.

Elke keer.

Oor en oor.

Vandag jaag baie mense goedkeurings na.

Hulle wag vir magtigings.

Hulle soek bevestigings.

Hulle wil vooraf weet of hulle aanvaar sal word.

Of hulle erken sal word.

Of hulle verstaan sal word.

Ek kan nie 'n formule bied nie.

Ek kan net vertel wat ek geleer het.

In die meeste gevalle weet die wêreld nie dat jy bestaan nie.

Dit verwag jou nie.

Dit berei nie 'n pad vir jou voor nie.

Dit reël nie 'n verwelkomingseremonie nie.

En miskien is dit goed so.

Want die waarde van 'n pad hang nie af van wie dit voorspel het nie.

Dit hang af van wie die moed gehad het om dit deur te gaan.

Ek was nie voorsien nie.

Ek was nie verwag nie.

Ek was nie beplan nie.

En tog is ek hier.

Om terug te kyk.

Om die punte te verbind.

Om te glimlag voor die ironie van die tyd.

Want, op die ou end, is die interessantste stories nie dié wat vooraf geskryf is nie.

Dit is dié wat self die pad vind om te bestaan.

En myne, ten goede en ten kwade, behoort aan hierdie kategorie.